

det 2det Stykke i § 4 har det været under Overveelse i Udvalget, om man ikke skulde give dette Stykke et fylldigere Indhold saaledes, at man deri optog nærmere Bestemmelser om, hvad der burde findes i denne Opholdsbog, paa Grund af den Vigtighed, som denne Bog har som det Dokument, der er det Vejledende med Hensyn til Bedømmelsen af en Ublændings Forhold, saalænge han opholder sig her i Landet. Man har imidlertid troet, at det er tilstrækkeligt at blive staaende ved, at Opholdsbogens Indretning fastsættes af Justitsministeren, idet man gaar ud fra og forudsætter som en Nødvendighed, at, naar nærværende Lovforslag bliver til Lov, vil det blive ledsaget af Instruxer for Politimestrene, i hvilke saadanne Bestemmelser da kunne faae deres Plads. Derimod har man dog i en enkelt Retning fundet det nødvendigt at tilføje en Bestemmelse, nemlig den, at der skal gives Legitimationsdokumentet Paategning om, at en Opholdsbog er udfærdiget, for derved at forhindre, at Personer paa samme Legitimationsdokument kunne faae flere Opholdsbøger udfærdigede. Der til sigter Vædringsforslaget under Nr. 6. — I samme Paragrafs 3die Stykke giver Lovforslaget nogle særlige Regler med Hensyn til saadanne Ublændinge, der paa den Tid, da denne Lov træder i Kraft, allerede have legitimeret sig enten ved Vandrebog eller Studsmaalsbog; men, saaledes som det staar i dette Stykkes første Punktum, er det ikke klart udtalt, at de paagældende Personer skulle til den Tid, da Loven træder i Kraft, opholde sig her i Landet, idet det omfatter alle de Personer, som have Vandrebog og Studsmaalsbog. Og endelig er der en anden Tilføining, som maa anses for nødvendig, for at Personer, som have legitimeret sig paa anden Maade end ved Vandrebog og Studsmaalsbog, kunne komme ind under den samme Kategori, idet Størstedelen af de Ublændinge, vi have her i Landet, nemlig Svenskerne, saavidt Udvalget bekendt, ikke legitimerer sig paa den Maade, men ved andre Attester, navnlig Præsteeattester. Udvalget har derfor i Vædringsforslaget under Nr. 7 tilladt sig at foreslå en anden Redaktion af dette Stykke. I Lovforslagets § 5 omhandles den Fremgangsmaade, der vil være at følge af en Ublænding, der er forsynet med Opholdsbog, naar han vil forlade den Jurisdiktion, hvori han tidligere har opholdt sig, og i Paragrafens 3die Punktum bestemmes der, at, naar en saadan Person ikke er i Besiddelse af de tilstrækkelige Subsistensmidler, kan han udvises eller udsendes af Landet. Det er forekommet Udvalget, at denne Bestemmelse er noget vag,

saaledes at man der overlader for Meget til de enkelte Politimestres Skjøn uden at give dem nogen bestemt Vejledning. Man har ment, at, naar en Person ikke kan ernære sig her i Landet, bør det være Reglen, at han udsendes, saa at Tilladelse til at forblive her kun maa gives ham som en Undtagelse, nemlig naar der foreligger saadanne særlige Omstændigheder, der godtgjøre, at hans videre Ophold her i Landet ikke vil foranledige, at han falder det Offentlige til Byrde. Der til sigter Vædringsforslaget under Nr. 8. Endelig er der under Nr. 9 stillet en mindre Vædring til samme Paragraf, idet man har foreslaaet, at, naar der foreskrives en Person en Reiserute, som ikke maa fraviges uden Politiets Tilladelse, skal der ogsaa foreskrives ham en vis Tid, inden hvilken Reisen skal være fuldført, hoormed Hensigten jo er at forhindre Vagabonderen, idet saadanne Personer i Reglen tage sig god Tid til at spadserere om paa Landeveiene. Man har imidlertid dog gjort den Tilføining, at en saadan Bestemmelse kan fraviges i Nødstilfælde. Det følger nemlig af sig selv, at en Person, som bliver syg eller kommer i lignende Tilfælde, ikke kan straffes for ikke at have rettet sig efter de Forskrifter, han i denne Henseende har faaet af Politiet. I Lovforslagets § 6 er givet Forskrifter for, hvorledes den Paagældende har at forholde sig ved Ankomsten til Bestemmelsesstedet, eller naar han opholder sig nogetsteds paa Veien, idet der siges, at han i saa Fald, forsaavidt han opholder sig mere end 24 Timer paa et Sted, skal melde sig hos Stedets Politi. Det er forekommet Udvalget, at denne Bestemmelse ikke er tilstrækkelig betryggende, og at man hellere for Kjøbstædernes Vedkommende maa bibeholde den tidligere Bestemmelse i Forordningen af 24de Juli 1822, nemlig, at Enhver, der tager Natteophold i en Kjøbstad, skal anmelde sig. Det Almindelige vil jo nemlig være, at Vagabonder — og det er jo navnlig dem, man har for Øie ved saadanne forebyggende Bestemmelser — aldrig opholde sig 24 Timer i en Kjøbstad. De komme om Aftenen og forlade Byen næste Morgen. Endelig har man tilføiet en ny Bestemmelse; det vil sige ny, forsaavidt den ikke er anvendt her i Lovforslaget, men ellers er det en gammel og i Praxis altid brugt Regel, at en omvandrende Arbejder, som faar Arbejde et Sted, skal anmelde, at han har faaet Arbejde. Det er en nødvendig Konsekvens af den Vigtighed, som det maa have for det stedlige Politi at have Kundskab om, hvilke Personer der har Ophold i Sognet eller Jurisdiktionen; men medens man derfor har troet at